

»Men, HERRE, jeg stoler på dig; jeg siger: Du er min Gud, mine tider er i din hånd« (Salme 31,15-16)

Menigheden og antikristendommen

Ved nytårstid, især nytårsaften, føler menigheden trang til at besinde sig på sit ansvar, thi der er en dyb alvor forbundet med at se tilbage på et hastigt svundet år og indvie sig til at følge Ham, der ene kan lede os ret igennem det kommende.

Alvoren bliver ikke mindre, når vi tænker på tilstanden i verden, specielt i vort jordiske fædreland. Hvad er det dog, der er sket i det svundne år? Intet som helst fremskridt i åndelig og moralsk henseende, tværtimod er det snarere gået fra ondt til værre. Og her er ikke tale om isolerede tilfælde af syndighed og skamløshed, begrænset til en minoritet, men om en almindelig tendens, der stort set omfatter hele folket og accepteres som det normale.

Man kan pege på forskellige årsager til denne holdningsløshed; mange hævder, at det var 68-oprøret, der nedbrød de moralske dæmninger og satte det opløsende skred i gang, og ud fra en historisk betragtning kan dette være ganske rigtigt.

Men menigheden nøjes aldrig med en forklaring, der kun hviler på et historisk (d.v.s. *dennesidet*) grundlag, den søger en dybere, skjult årsag til den åndelige nød. Lad os ved Guds ords lys søge klarhed herover, så vi fatter, hvor verden (vort folk) befinder sig, og hvor vi selv befinder os; da kan vi måske også bedre fatte, hvad der er vor opgave og vort ansvar.

Almindelige bibelske betragtninger

I kristenheden er der i dag en tilbøjelighed til at vente, at Antikrist kan træde frem om ikke særligt længe. Man *venter* ham altså! Således begrænser man Antikrist til at være en gudsfjendsk verdenshersker *udenfor* menigheden i en formentlig nær *fremtid*. Antikrist er altså kun aktuel som en fremtidig mulighed, ikke som en nærværende kendsgerning. Han er med andre ord slet ikke aktuel *i dag!*

Således taler apostelen Johannes ikke om ham. For ham er Antikrist altid dagsaktuel: »Mine børn, nu er det de sidste tider; og som I har hørt, at Antikrist kommer, således er *allerede nu* mange antikriste trådt frem« (1. Joh. 2,18).

Apostelen udvider imidlertid begrebet Antikrist, så det ikke blot omfatter bestemte historiske mennesker, men *enhver ånd*, der ikke bekender Jesus og derfor ikke er af Gud. »Dette er Antikrists ånd, som I har hørt skal komme, og den er *allerede nu* i verden« (kap. 4,3).

Medens Antikrist kan lokaliseres, når han fremtræder i menneskeskikkelse, kan hans ånd ikke uden videre lokaliseres,

men være virksom, hvor man mindst venter den eller regner med muligheden af, at noget antikristeligt overhovedet findes.

At Johannes bestemmer Antikrist som *en, der kommer*, og som *en, der allerede er kommet*, og endelig som *en ånd*, der er virksom overalt, skyldes, at han havde gemt Herrens tale på *Oliebjerget* i sit hjerte og grundet over den. Herren nævner ikke direkte Antikrist ved navn; det er Johannes den eneste, der gør. Derimod taler Han om, at »ødelæggelsens vederstyggelighed skal stå, hvor *han* ikke bør stå (Mark. 13,14); mon ikke Herren hermed peger på Antikrist i hans kulmination som den *kommande* verdenshersker? Videre siger han: »*Mange* skal komme i mit navn og sige: Jeg er Kristus! og de skal føre mange vild« (Matt. 24,5), og »*mange* falske profeter skal fremtræde og føre mange vild« (vers 11), endvidere: »lovløsheden tager overhånd« (vers 12) og endelig: »Falske Messiaser og falske profeter skal fremstå og gøre store tegn og undere for, om det er muligt, at føre endog de udvalgte vild« (vers 24). Disse vers peger på, hvad Johannes omtaler som *mange* antikriste og Antikrists *ånd*.

Der er således en dyb indre overensstemmelse i Det nye Testaments afsløring af Antikrist i mange forskellige skikkelser. Vi skal i denne sammenhæng lægge mærke til, at Antikrist ikke blot beskrives som en politisk verdensmagt (en falsk *Messias*), men også som en forfører af de udvalgte (en falsk *profet*). Det sammenfatter Johannes i dette ord: »Thi mange forførere er draget ud i verden, og de bekender ikke, at Jesus er Kristus, kommen i kødet. Sådan er *forføreren og Antikrist*« (2. Joh. 7).

I *Johs. Åbenbaring* adskilles disse to antikristelige funktioner således, at dyret, der stiger op *af afgrunden*, repræsenterer Antikrist, som menigheden normalt forestiller sig ham, altså som den kommende *politiske verdenshersker*, medens det andet dyr, der stiger op *af jorden*, og som gør store undere og tegn, er den *falske profet* (kap. 13). Senere i *Johs. Åbenbaring* kap. 17 tales der om dyret, *den politiske verdenshersker*, og om den store skøge, den *religiøse forfører*, men det må understreges, at de er lige antikristelige, og at en stivnet opfattelse af Antikrist som ene og alene et menneskeligt uhyre, der endnu ikke er aktuel virkelighed, gør menigheden blind og værgeløs imod hans antikristelige virksomhed i al dens aktualitet i dag.

Disse korte (og ufuldstændige) henvisninger til Det nye Testaments skil-

dring af Antikrist er tilstrækkelige til at understrege, at ligesom vi ikke skal bekymre os om dagen i morgen, thi enhver dag har nok i sin plage, skal vi heller ikke tænke ret meget på den Antikrist, der kommer engang i fremtiden, men koncentrere os om at være årvågne og på vagt imod ham i dag, thi han er i fuld virksomhed og som ånd i stand til at trænge ind overalt, hvor Kristi Ånd ikke råder. Menigheden skal ikke spekulere over, hvor og hvordan den kommende Antikrist vil træde frem, thi det er kun at teoretisere om ham. Han er alt for aktuel i dag.

Nytårsaften, hvor vi alle mærker tilværelsens inderste pulsslag, fornemmer vi, at sådan er det. Derfor tænker vi ikke idyllisk, men realistisk.

Forførelsens ånd

I den store tale på Oliebjerget var det første, Herren sagde: »Agt vel på, at ikke nogen skal *føre jer vild*« (Matt. 24,4, 5, 11 og 24). Det får os til at spørge: »Hvorledes søger den antikristelige ånd at føre os vild, hvilke forførelsesmetoder anvender han?« Kender vi dem, kan vi bedre være på vagt.

På dette spørgsmål får vi et udførligt svar. Herren siger, som allerede anført, dels, at »*mange skal komme i mit navn og sige: Jeg er Kristus! og de skal føre mange vild*« (vers 5), dels at »falske Messiaser og falske profeter skal fremstå og *gøre store undere og tegn* for, om det er muligt, at føre endog de udvalgte vild« (vers 24).

Johannes føjer til: »Enhver ånd, der bekender, at *Jesus er Kristus, kommen i kødet*, er af Gud«, og »at mange forførere er draget ud i verden, og de bekender *ikke*, at Jesus er Kristus, kommen i kødet« (1. Joh. 4,2 og Joh. 7).

Disse ord viser os, hvorledes den antikristelige forførelse går til værks!

Den bekender ikke, at Jesus er Kristus (Messias), *kommen i kødet*, d.v.s. den vil ikke vide af, at Kristus gav afkald, underkastede sig begrænsninger, var træt, tørstig, kendt med sygdom, græd, bad under angstfyldte råb i dødsangst, blev taget til fange, pisket, hånet, bespyttet, til sidst hængt på et kors i total magtesløshed helt ind i døden.

Her er jo intet andet end kors, ydmyghed, ja ydmygelser og til sidst døden. Her er ikke tilstrækkeligt med sejr, triumf, magtudfoldelse og herlighed!

Derfor taler de forførende røster ikke herom; det vil verden jo heller ikke høre på, thi det er ingen attraktion. Derimod taler de *af verden*, og *verden hører dem* (1. Joh. 4,5). De taler nemlig, hvad verden

umiddelbart kan forstå og derfor gerne vil høre. Deres budskab er attraktivt.

Hvad er det, verden gerne vil høre, og som forfæderne lader dem høre som et ord i Jesu navn?

Det er just dette, at siden Jesu opstandelse fra de døde er budskabet om ham ikke længere et budskab om korset og hvad dermed følger, men et budskab om triumf! Kristus kommen i kødet er passé, forhistorie, ikke aktualitet for os i dag. Vi har ikke del med ham heri, kun i, hvad mennesker forstår ved hans triumf, sejr og herlighed!

Det vil i praksis sige, at evangeliet lover verden, hvad den vil have og ikke har problemer med at høre.

Det bliver et evangelium for *kødet*, når man i en antikristelig ånd, bevidst eller ubevidst, ikke koncentrerer sig om Kristus *kommen i kødet*, men om det, man kalder *Ånden* eller *Åndens kraft* eller *Guds kraft*! Man fjerner enhver mulighed for at forarges og lover menneskene, at de skal få alle deres ønsker opfyldt; det garanteres i »Jesu navn«! *Synden* er ikke hovedproblemet i dette »evangelium«, men menneskelivets problemer med *helbredet*, *økonomien* og *andre jordiske behov*; således vender man op og ned på det bibelske budskab, der forkynder os, at Kristus kom i kødet og bar vore synder på sit legeme op på korsets træ, for at vi, afdøde fra vore synder, skal leve, ikke for os selv, men for retfærdigheden, d.v.s. for ham!

Vi er delagtige i hans død; det ophæves ikke af hans sejrige opstandelse eller Helligåndens gave; Helligånden giver os kraft til at være hans *martyrer* (Ap. G. 1,8 grundtekst), d.v.s. kraft til at *miste vort liv for hans skyld*, men ikke kraft til at bevare det, som det antikristelige budskab forkynder for dermed at indføre antikristendommen i menigheden.

Den antikristelige kristendom optræder i navn af *kærlighed*. Det gør den så meget mere forførende. Den siger, at Gud er god, og at du derfor får dine kødelige ønsker opfyldt. Jo flere der oplever dette, des større tiltrækningskraft vil »evangeliet« få på verden. Dette støttes af virkelige eller indbildte undere og tegn, der beviser (således hævdes det), at Gud ikke vil spare sig nogen anstrengelse for at hjælpe mennesker til at få alle deres ønsker opfyldt her i livet. Blot du tror, skal du få, hvad du begærer! Derfor er det umuligt at forarges på Gud, thi han griber altid ind til din fordel; men et budskab, der indeholder forargelsens mulighed, må avises, thi det overbeviser ikke verden! Det viser jo ikke, at Gud er kærlighed, at han er god, og at han er almægtig!!

Allerede i evangelierne møder vi konfrontationen imellem den antikristelige »kærlighed« og Guds kærlighed. Herren

havde tilkendegivet sine disciple, at han skulle gå til Jerusalem og lide meget ondt af de ældste og ypperstepresterne og de skriftekloge og dræbes, men opvækkes på den tredje dag. Da tog *Peter* ham til side, begyndte at sætte ham i rette og sagde: »Gud bevare dig, Herre. Nej, sådan må det ikke gå dig!«

Ikke havde Peter nogen anelse om, at han talte *antikristeligt*; han mente det så godt og var fyldt af *sin* kærlighed til Herren. Men heller ikke havde Peter nogen anelse om, at han af Ham, der er kærligheden, skulle høre de frygteligste ord, nogen discipel kan høre: »Vig bag mig, satan! du er mig til forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er« (Matt. 16,21-23). Hvilket sammenstød mellem Antikrists ånd og Kristus!

Peter sansede kun, hvad menneskers er. I hans øjne var korset en forargelse og en dårskab. Sådan kunne den guddommelige vej ikke være!

Han var endnu »af verden«, og talte derfor »af verden« (1. Joh. 4,5). Hans ord lyder kærlige, men er antikristelige, altså sataniske.

Hvad Guds er contra hvad menneskers er

Indfaldsvejen for antikristendommen i menigheden er, »*hvad menneskers er*«, eller hvad der er »*af verden*«, med andre ord det, der forekommer indlysende rigtigt og kærligt ud fra en menneskelig betragtning.

Hvad kan være mere indlysende, end at, når Gud er god og almægtig, han da altid redder sine børn fra ulykke og nød? Det er verdens syn på Gud. Derfor afviser verden, at der findes nogen Gud, når han ikke griber hjælpende ind og afværger nøden.

Det kan efter en menneskelig anskuelse ikke tjene Gud til nogen ære, at de, der tror på ham, lider og behandles som fejleskarn!

Det kan kun være en hjælp for Guds sag, at evangeliet gøres attraktivt for verden, så verdens børn lettere kan høre det!

Hvem kan se, at disse fornuftige synspunkter er af verden, antikristelige og med til at forvandle kristendommen til antikristendom og kristenheden til antikristenhed?

Kun de, der *sanser*, *hvad Guds er*, kan gennemskue bedraget og værne menighederne imod forførelsen, som bliver stærkere år for år, men de må være rede til at miste deres liv, i hvert fald i *åndelig* betydning, måske snart også *bogstaveligt*.

Thi den, der *sanser*, *hvad Guds er*, skiller sig, som Herren selv gjorde, ud fra dem, der *sanser*, *hvad menneskers er*, og derved enten vinder han dem, som tilfældet var med Peter, eller pådrager sig deres

had, som tilfældet var med farisæerne og de skriftekloge. En klog mellemløsning gives ikke. Her er i dybeste og mest afgørende betydning tale om et enten-eller.

At sanse, hvad Guds er, forudsætter, at alle ens tanker udspringer af Kristi kors og fører dertil. Det er at tænke *omvendt* af verden, thi i dens tanker er korset en dårskab, en forargelse og en mangel på kraft, altså noget, man må undgå og aldrig underkaste sig.

Ja, at sanse, hvad Guds er, er ikke blot at tænke omvendt af *verden*, men også at tænke omvendt af *sig selv*! Vi er jo af natur Guds fjender med et gudsfjendsk sindelag og gudsfjendske tanker, altså antikristelige. Så længe vi lader vor egen tankegang råde, tænker vi anti Gud, selvom vore tanker forekommer os selv og alle andre meget kærlige, fornuftige og gode!

Antikrist behøver i virkeligheden ingen indfaldsport i menighederne! Han har jo en trofast allieret i det gamle menneske, som vi alle er meget længe om at aflægge. Ikke mindst det gamle menneskes tanker slipper vi nødtigt og som regel kun under voldsomme protester. Vi sanser, hvad menneskers er, hvad alle siger ja til, hvad der forekommer os indlysende rigtigt, og vi bærer ikke for den mulighed, at Herren skulle kalde det satanisk – vi regner ikke med, at Antikrist er virksom i menigheden, (vi har jo også lyttet til mange interessante forkyndere, der kunne påvise, at han skulle opstå i *Armenien* – nej, siger andre; i *Ægypten* – nej, i *Syrien*, – kan I ikke indse, at han opstår i *Israel*, hævder andre – nej, nej, i *Sovjet-Rusland* – helt forkert, i *Fællesmarkedet* – !), så vi sanser slet ikke, at den menighed, der kun søger Antikrist udenfor sig selv, allerede er blevet antikristelig!

Kampen mellem Antikrist og Kristus raser altså i *menigheden*, ja i enhver af os!

Man kan vanskeligt tale om, at den raser i *samfundet*, thi der hersker Antikrist og møder næsten ingen modstand. Hele verden, hele Danmark ligger i den onde. Det er Antikrist, der styrer lovgivningen, undervisnings- og uddannelsesvæsenet, familielivet (familieopløsningen), kulturet, arbejdsmarkedet, sundhedsvæsenet, alt, hvad nævnes kan; det behøver jeg næppe at udvikle videre. Derfor går det fra ondt til værre, ikke mindst hvad moral og anstændighed angår, men bemærk, at aldrig er der talt og skrevet så meget om »kærlighed« som i vore dage!

Nej, kampen raser i *menigheden*! Hvilket taktisk mesterstykke af Antikrist at samle al menighedens interesse og opmærksomhed om lovløshedens menneske, der *engang i fremtiden* skal træde frem på den verdenshistoriske scene, og dermed aflede opmærksomheden fra hans rænkespind, forførelse, forfladigelse og underminering af kristenheden *i dag*!

Vender vi blikket indad i stedet for udad, og sanser vi, hvad Guds er, da fornemmer vi, at Guds Ånd er bedrøvet i og over menighederne. Da beder vi om ny nåde, at vi til bunds må sanse, hvad Guds er i denne mørke tid – sanse, hvad Guds er i *forkyndelsen*, i *sangen*, i valget af *metoder*, i *enhver sag*, thi kun derved lukker vi Antikrists ånd ude og giver Guds hellige Ånd ikke blot plads, men *råderum!*

At sanse, hvad Guds er, lærer ingen uden smerte! Peter måtte gennem dybe ydmygelser, før han lærte det. Han måtte forvandles fra grunden af sit væsens inderste. Det samme må ske med os, hvis vi skal være Kristi tjenere og ikke, uden at vide det, gå Antikrists ærinde i menigheden, fordi vi stort set kun sanser, hvad menneskers er.

Dagens lektie

Når vi er opmærksomme på, at intet kompromis er muligt mellem Antikrist og Kristus, mellem Antikrists ånd og Kristi Ånd, mellem antikristendom og evangeliet, da ønsker enhver af os ubetinget at være helt på Kristi side, kompromisløst imod alt, hvad der har med Antikrist at gøre.

Det indebærer, at vi dagligt tager vort kors op og fornægter os selv, thi vi selv er af natur med Antikrist, mod Gud som hans fjender.

Det er ikke nogen let opgave! Lad os ikke aflægge for optimistiske nytårsløfter; den altafgørende opgave overstiger vore kræfter! Hvem af os er duelig til hver dag at tage sit kors op, følge Jesus efter og fornægte sig selv?

Og samtidig: løser vi ikke denne opgave, har Antikrist let spil, thi det ikke-selvfornegtende menneske er hans allierede!

Det vil atter sige, at hvis vi ikke fornægter os selv, fornægter vi Kristus!

Det ved vi af smertelig erfaring, thi hver gang, vi tav stille, skønt vi skulle tale om vor Frelser, var det, fordi vi ikke ville tage vort kors op og bære Hans forsmædelse; vi ville ikke fornægte os selv, men bevare vort liv, og så fornægtede vi Herren!

Men om vi fornægter os selv i stedet for at fornægte Kristus, da skal vi hurtigt mærke, at *nu* er Antikrist vor fjende! Vi får ikke blot vore arbejdskammerater, vore venner og måske vore kære i familien imod os, men også mange kristne.

Og dog er dette vejen fremad i denne antikristelige tid. Derfor må vi spørge,

hvorfra vi får kraften til dagligt at tage vort kors op og fornægte os selv, så vi følger tæt i Lammets spor?

Svaret er: det er kun evangeliet, der skænker os denne kraft. Men evangeliet er et budskab, der kun har et tema: Jesus Kristus og det som korsfæstet. Andet vil evangeliet ikke vide af, men til gengæld er dette budskab også udtømmeligt rigt. Det er nemlig *Guds kraft* til frelse (og dermed frelse fra at bevare sit liv) for enhver, der tror.

Når Kristus males os for øje som korsfæstet, da gør dette budskab os så selvfornegtende, at vi med glæde river vore øjne ud, hvis det kan hjælpe den syge Paulus (Gal. 4,15). Den, der er *grebet* af Kristus, tænker ikke på at bevare liv, men ønsker derimod at blive ligedannet med Kristus i hans død. Evangeliet om vor korsfæstede og opstandne Herre og Frelser rykker selvbevarelsens ukrudt op af vore hjerter – vi væmmes ved os selv – vi længes efter helt og udelt at være »på Jesu side«!

Da er det, vi får med Antikrist at gøre! Men da sejrer vi over ham, så sandt han, der er i os, er stærkere end han, der er i verden.

På den måde tjener vi menigheden, hvor kampen mellem Antikrist og Kristus raser voldsomt.

Udfaldet

Som Jesu kamp her på jorden sluttede på Golgata med mørkets fuldstændige triumf, ender menighedens kamp også med Antikrists totale sejr. Der bliver givet dyret »at føre krig imod de hellige og sejre over dem« (Åbenb. 7,7). Døden for Jesu navns skyld bliver den kæmpende menigheds lod – og det er jo at være et med Herren i hans død og »nederlag«.

Her gælder det de helliges udholdenhed og tro helt ind i døden. Her er selvfornegtelsen total.

Men hermed vinder menigheden over Antikrist, thi hvor der kun er lydighed imod Herren, hvilket er det samme som selvfornegtelse, er Antikrist magtesløs, når han udøver al sin magt, og besejret midt i sin triumf.

Lad os da tale sandt om, hvad det er at sejre og at udføre mægtige ting for Herren!

Lad os tage os i agt, at vi ikke taler antikristeligt derom og i Jesu navn lover troens folk sejr i jordisk-menneskelig betydning, thi da forvandler vi korsets ord til en lykkeformel, en slags trylleformular for det kødelige gamle antikristelige menne-

ske og introducerer antikristendommen i kristenheden.

Det gælder sandelig om at våge og bede. Enhver se til, at han ikke falder! Allerede nu ved indgangen til 1989 gælder det om udholdenhed og tro for de hellige og om ikke at elske sit liv for højt til at gå i døden!

Vor Herre Jesus behøver ikke mange ord for at beskrive, hvori vor opgave består. To ord er tilstrækkelige: »Følg mig!«

Sammenfatning

Antikrist er den, der *forfører* menigheden, og den, der *forfølger* den.

Som *forfører* er han i fuld virksomhed overalt i menighederne og har været det lige siden apostlenes dage, men vi er nu ved at nærme os kulminationen af hans forførelseskunst. Som forfører fremtræder han i Jesu navn med et »vidunderligt« evangelium, der lover menneskene alt, hvad de kan ønske sig af kødelig, jordisk frelse. Han understøtter dette »glædesbudskab« med påståede eller virkelige undere og tegn og kan derfor henvise til store resultater.

Som *forfølgeren* er han ikke trådt åbenlyst frem i vort land endnu, men tiden er næppe fjern, da det sker, thi hele vort folk ligger i den onde, og store dele af kristenheden er allerede blevet en antikristenhed, der ikke vil vide af Korsets ord. Jordbunden er beredt. Hadet til Kristus lyser frem hos mange, der går under kristennavn, såvel som naturligvis hos verdens børn. Der skal kun en gnist til, så kan det i vort fredelige land slå ud i lys lue som en »retfærdig harme« mod alle os, der »står ethvert fremskridt imod«, alle os, der ikke vil vide af andet til frelse end Jesus Kristus og det som korsfæstet.

Menigheden har kun en vej at vælge, om den skal finde vej gennem tidens virvar med de tusinde røster og den kommende trængsel: *efterfølgelsens vej*.

»Følg mig«, sagde Herren – men følg ikke din fader eller moder eller hustru eller broder eller søster, når de ikke følger mig, ej heller din egen lyst (Luk. 14,26).

Lad os i dette nye år have Herren for øje på alle vore veje. Han er den gode hyrde. Han kender sine, og vi kender ham. Vi skelner hans røst fra lejesvendens og er inderligt taknemmelige over, at han aldrig slipper os, aldrig forlader os, men fører os hele vejen mod målet, til målet.

Derfor kan vi være ved godt mod og forblive ved godt mod, takket være Ham alene!